

Ordfører for Regeringspartiet —, at den her foreslaaede Ydelse i den Forstand er tænkt som en Brændselshjælp, det var kun Navnet, for skulde vi holde os til Brændselshjælp alene, vilde der jo, hvis vi tager de statistiske Efterretninger, ikke være nogen Begrundelse for at forhøje Taksterne til næsten det dobbelte af, hvad vi vedtog her paa Rigsdagen i Fjor. Der har jo ikke paa Brændselet været nogen Stigning af Betydning siden sidste Aar, det viser Statistikken. Derfor siger man, at det skal være en Forhøjelse af Aldersrenten i Almindelighed med de samme Refusionsbestemmelser, som indeholdes i selve Aldersrenteloven, hvad der jo, som der ogsaa blev gjort opmærksom paa af den ærede Ordfører, i væsentlig Grad tager Midlertidighedens Karakter bort fra Lovforslaget.

Som jeg allerede har sagt, var Begrundelsen for, at Kommunerne skulde have en saadan Bemyndigelse, den, at nogle af dem allerede havde disponeret i Fjor, og andre mente, at der var Grund til det. Nu viser det sig, at i de allerfleste Kommuner her i Landet, nemlig paa nær godt 100 Kommuner, har man brugt Bemyndigelsen. Det ærede Medlem Hr. Holger Larsen sagde, at det var rart at faa at vide Navnene paa de Kommuner, for det skulde nok vise sig ved et Overskøn, at disse Kommuner ikke havde handlet helt korrekt. Jeg tror ikke, man skal udslynge den Slags Insinuationer mod Kommunalbestyrelserne. Jeg tror, Kommunalbestyrelserne i det store og hele handler fuldt forsvarligt, og en Insinuation som den, der her er kommet frem, vil jeg gerne i denne Forbindelse protestere imod. Det er for Resten ikke første Gang, det ærede Medlem Hr. Holger Larsen har været ude mod Kommunalbestyrelserne med noget lignende.

Den Bemyndigelse, som blev givet Kommunerne i Fjor, er altsaa blevet brugt, og brugt i et saadant Omfang, at man ifølge Oplysninger, der foreligger her i Lovforslagets Bemærkninger, er gaaet op til 2 186 000 Kr. Nu foreslaar man her i Lovforslaget en meget stærk Forhøjelse af Satsene, og man tager ganske Skønnet bort fra Kommunerne. I Aldersrenteloven har vi taget Skønnet bort og indført faste Takster; men netop fordi det, der her er Tale om, har og maa have Midlertidighedens Karakter, har man overladt til Kommunernes frie Skøn, om der ude i Kommunerne sad gamle Mennesker, som de mente, det vilde være forsvarligt at yde et saadant Beløb til, og derfor indsatte

man de Refusionsbestemmelser, som indeholdes i Loven fra i Fjor, og som jo er forskellige fra andre Refusionsbestemmelser, som vi har i vor sociale Lovgivning.

Ifølge Lovforslagets § 1 forhøjes Beløbet for Ægtepar, der lever sammen, fra 40 til 75 Kr. og for enlige Personer fra 35 til 50 Kr. De Tal, vi fik frem i Fjor, kom frem paa Grundlag af Spørgeskemaer, som var sendt ud til Kommunerne, det var Stikprøver, som var skaffet til Veje ude i Kommunerne, i By og paa Land. Nu vil jeg gerne spørge den højtærede Indenrigsminister: Hvordan er man nu i Aar kommet til, at disse Tal skal forhøjes næsten til det dobbelte? Hvilket Grundlag har man for dette? Hvis man tager Statistikken og sammenligner Brændselspriserne i Juli Maaned 1923 og i Juli Maaned i Aar, er der kun et enkelt Sted en ganske lille Forhøjelse, men paa flere afgørende Punkter er der endogsaa en Nedgang i Brændselspriserne. Jeg synes derfor, det vilde være rart at vide, hvordan man er kommet til de Tal. Og jeg vil straks paa mit Partis Vegne sige, at vi ser saaledes paa det, at der ikke bør ske nogen Forhøjelse af de Takster, som Kommunerne havde faaet Bemyndigelse til at anvende. Denne i Fjor fastsatte Form for Ydelsen mener vi bør fastholdes, og vi ser i alt Fald ikke nogen Begrundelse for, at Taksterne skal være højere end i Fjor.

Jeg vil gerne om Refusionsbestemmelserne sige, at naar der i Loven fra 1923 blev indsat særlige Refusionsbestemmelser, var det selvfølgelig, fordi disse Ydelser havde Midlertidighedens Karakter. Jeg tror, vi maa fastholde dette ogsaa ved Behandlingen af det her foreliggende Lovforslag, som jeg senere — hvis ikke det sker fra anden Side — vil foreslaa henvist til en Udvalgsbehandling. Jeg tror, vi bør fastholde dette og ogsaa fastholde, at det Beløb, som Staten skal yde, ikke overskrider det Maksimumsbeløb, som var fastsat i Fjor.

Jeg vil her ogsaa gerne stille det Spørgsmaal, om den højtærede Indenrigsminister mener, at Budgettet, saaledes som det er forelagt, kan bære den stærke Forøgelse, som her er foreslaaet; jeg ser ikke, der nogetsteds paa Budgettet er Plads for en Bevilling af denne Art. Nu hørte jeg naturligvis nok, at den ærede Ordfører for Socialdemokratiet stærkt understregede, at han var slet ikke bange i saa Henseende, for selv om han dog ikke var ganske vis paa, at Afrustningsforslaget gik igennem i Aar, kunde Beløbet meget let tages fra de militære Bevillinger. Nu er det naturligvis